

شده و تن داده اند و آینده نگری و نگاه بلند مدت را کنار گذاشته اند که همین مساله، عامل و باعث بخش قابل توجهی از مشکلات بخش خصوصی است. وضعیت فعلی بخش خصوصی که نتیجه مداخله دولت است با کمترین مطالبه، انتقاد و تحلیلی روبروست و همین شیوه مواجهه شرایط دشوارتری را برای بخش خصوصی به وجود آورده است.

اشاره به روزمرگی حاکم در بخش خصوصی کردید. ایسن روزمرگی چه میزان از گستردگی را در بخش خصوصی دارد و چه عوارضی به دنبال خواهد داشت؟

در فضای روزمرگی حاکم، اعضای بخش خصوصی به انتفاع شخصی و درآمدهای مقطعی و کوتاه مدت که دوامی هم ندارند و پایدار نیستند، رضایت می دهند و به صدمات و آسیب هایی که در دراز مدت متوجه آنهاست بی توجهند. بخش خصوصی نوپا و محدود ایران را می توان در حکم طفلی بیمار دانست که به جای پذیرش درد ناشی از تزریق آمپول برای بهبودی و تکمیل مراحل درمان و بازسازی خود به مسکن و درمان سریایی و موقت یا در عمده موارد به فریب شیرینی یک وعده و امتیاز تن می دهند و سلامت خود را در دراز مدت به مخاطره می اندازند.

چه تدبیری می توان بر این وضعیت اندیشید؟

بخش خصوصی باید به صورت جدی مطالبات اصلی و بر زمین مانده خود را پیگیری باشد. به عنوان مثال در مورد موضوعی مثل بارانه ها و خسارات پیدا و پنهانی که داشت کجا فعالان بخش خصوصی به تحلیل و تبیین آن پرداختند و هشدارها و عواقب آن را گوشزد کردند؟ همه مطالبه در طلب سهم تولید از یارانه ها خلاصه شده بود، در حالی که خسارت واقعی آن به بخش خصوصی تا سال ها جبران پذیر نیست. در همان ابتدای این فرآیند به عنوان رئیس اتاق کرمان در گفت و گویی از آنچه در حال انجام بود انتقاد کردم. از یکسو قیمت حامل های انرژی را ثابت می کنیم در حالی که در دنیا متغیر است و ما هم می توانیم به تناسب شرایط، آن را اصلاح کنیم. شاهد این وضعیت حتی در شرایط نوسان قیمت دلار هم هستیم و گویی معیاری را برای خودمان تشخیص داده و برگزیده ایم و کاری به دنیا هم نداریم. مجموعه این شرایط نه به نفع منافع ملی و آینده کشور است و نه به نفع بخش خصوصی اما فریاد و اعتراضی را از کسی شاهد نبودیم و بخش خصوصی هم دل خود را به منافع کوتاه مدت خوش کرد. بدون تردید، مطالبه بخش خصوصی از دولت باید پیش بردن امور مطابق با روال و رویه علمی و آزموده شده جهانی باشد.

این رویکرد و نگاه در کسب و کار بخش خصوصی چه تاثیری می گذارد؟

دست و پنجه نرم کردن بخش خصوصی با شرایط مبهم و بلا تکلیفی در مورد اجرای هر سرمایه گذاری، نتیجه این وضعیت است. سرمایه گذار بخش خصوصی باید بداند در سال های آینده

مجدد نعمت الهی: محسن جلالپور اگر چه اواسط سال ۹۵ با استعفاي خود از اتاق ایران و کرمان، خبر ساز شد اما بیماری و شرایط جسمی که منجر به این تصمیم شد نتوانست او را از عرصه تحلیل و اندیشه ورزی در محیط اقتصادی کرمان و ایران دور کند چه او به محض بازگشت نسبی به بهبودی، پیرنگ تر از گذشته به تحلیل و تبیین واقعیت ها و چالش های اقتصاد ایران همت گماشت و با دست گذاشتن روی نکات ظریف و کمتر مورد توجه قرار گرفته از سوی دولتمردان و تحلیلگران، باب گفت و گوی جدی و دنباله دار پیرامون آنها را گشود و تلاش کرد این موارد و مفاهیم را به دغدغه جمعی اقتصاد دانان و تصمیم سازان اقتصادی کشور بدل کند. نوشته ها و گفت و گوهای متعددی از محسن جلالپور رئیس پیشین اتاق ایران و کرمان در سال ۹۵ منتشر شد که به درستی در نقد بخش های مختلف و به ویژه دولت نگاشته شده بود اما انتخاب «اقتصاد کرمان» در گفت و گوی نوروزی با محسن جلالپور، پرداختن به نقد بخش خصوصی و عملکرد مدیران و فعالان بخش خصوصی بود تا برای اولین بار در یک گفت و گوی تفصیلی با کسی که خود فعالیت در بخش خصوصی را از سطوح ابتدایی تا عالی ترین سطح دنبال کرده و سال ها سسکاندار نهادی همچون اتاق بازرگانی بوده، به نقد بخش خصوصی ایران بپردازیم و اشکالات رفتاری و عملکردی این بخش را نقادانه رصد کنیم.

جناب آقای جلالپور شما از معدود تحلیل گرانی بودید که در سال ۹۵ هر جا لازم بود به صراحت به نقد عملکرد دولت و دفاع از بخش خصوصی پرداختید. گواه این موضوع هم تحلیل ها و گفت و گوهای متعدد جنابعالی است. اما سؤال ما پیرامون نقد و آسیب شناسی نگاه و عملکرد بخش خصوصی است. قصد داریم از زبان شما که تار یاست نهاد بخش خصوصی کرمان و ایران هم پیش رفته اید، نقد صریح و بی پرده ای را بشنویم: اینکه دولت و حاکمیت از موضوع منافع خود مسیری را دنبال کند و سهل ترین مسیر را هم برای تأمین منافع خود انتخاب کند شاید علاوه بر کشور ما در کشورهای دیگر هم معمول باشد اما طبیعتاً این بخش خصوصی و مردم هستند که از آنها انتظار می رود نه تنها این شرایط را بر نتابد که با نگاهی عمیق و همه جانبه و بانگاه به آینده در صدد تصحیح مطالبات و انتظارات و عملکرد خود نیز برآیند. بخش خصوصی باید برای دستیابی به شرایطی پایدار و مستحکم، نگاه بلند مدت به فعالیت خود داشته باشد چنانچه امروز در دنیا شاهد بنگاههایی با یکصد سال قدمت هستیم که با به روز رسانی خود همچنان صاحب موقعیت ممتاز در اقتصاد جهانی هستند اما این زمان در مورد بخش عمده بنگاه های ما گاهی به کمتر از ده سال می رسد. قطعاً بنگاه های ما در شرایط دشواری همچون یک دهه اخیر هم باید بتوانند با حفظ پایداری خود بر توانمندی و قدرت رقابت شان نیز بیفزایند.

تصورم این هست که مجموعه بخش خصوصی، بنگاه ها و فعالان اقتصادی ما به روزمرگی دچار